

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENI
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO
(PRÓBNY EGZAMIN RADCOWSKI – 13 LUTEGO 2025 R.)

Zdaniem zespołu ds. przygotowania zadania w odniesieniu do zadania z zakresu prawa administracyjnego, celowe jest wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach z dnia 29 stycznia 2025 r., Nr S-KO. 0814-578/24.

Przy ocenie rozwiązania zadania należy w szczególności zwrócić uwagę na następujące kwestie:

1. Skarga powinna spełniać wymogi formalne określone w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, z późn. zm., dalej: p.p.s.a.), tj. w art. 46 i w art. 57.
2. Skarga powinna zostać wniesiona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach (art.54 § 1 p.p.s.a.).
3. Wprawdzie w przypadku sporządzenia skargi nie jest konieczne omówienie kwestii związanych z wysokością i sposobem wniesienia opłaty (pkt 4 Informacji dla zdającego), jednakże wskazać informacyjnie należy, że od przedmiotowej skargi obowiązuje wpis stały w wysokości 200 zł (art. 230 i art. 231 p.p.s.a. w zw. z § 2 ust.5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi; zob. też post. NSA z dnia 15 czerwca 2024 r., II OZ 231/24; post. NSA z dnia 16 grudnia 2020 r., II OZ 1117/20; CBOSA).
4. Organ II instancji dopuścił się naruszenia art. 149 § 3 w zw. z art. 149 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm., zwanej dalej "k.p.a.") w zw. art. 53 ust.8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 z późn. zm., zwanej dalej „u.p.z.p.”), poprzez odmowę wznowienia postępowania w sprawie z przyczyn o charakterze materialnoprawnym, które mogą być oceniane na etapie późniejszym – już po wszczęciu postępowania wznowieniowego. Na etapie wstępnym badania wniosku organ pominął natomiast ocenę, czy wnioskodawca powołał podstawy wznowieniowe oraz czy dochował terminu do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

W orzecznictwie można spotkać się z poglądem, że odmowa wznowienia postępowania z powołaniem się na wystąpienie negatywnych przesłanek uchylenia decyzji ostatecznej jest rażącym naruszeniem prawa (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1998 r., III RN 80/98; OSN 1999, Nr 17, poz. 537; wyr. NSA z dnia 19 stycznia 1996 r., III SA 282/95; wyr. WSA w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2007 r., III SA/Po 132/06; wyr. WSA w Warszawie z dnia 28 lutego 2022 r., II SA/Wa 2357/21; CBOSA).

Tego typu procedowanie kwalifikowane jest również w orzecznictwie sądownoadministracyjnym jako naruszenie przepisów postępowania, w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a zatem że wypełniona została przesłanka uchylenia decyzji, określona w art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. (zob. wyr. WSA w Warszawie z dnia 18 lipca 2019 r., VIII SA/Wa 415/19; wyr. NSA z dnia 26 marca 2009 r., II GSK 798/08; CBOSA).

5. Organ II instancji naruszył także przepisy prawa materialnego, tj. art. 53 ust.8 u.p.z.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że upływ okresu przedawnienia, o którym mowa w tym przepisie powoduje, że nie jest możliwe wydanie przez organ żadnego z rozstrzygnięć co do istoty sprawy przewidzianych w art. 151 k.p.a., w tym również orzeczenia o wydaniu zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa, zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a., co w konsekwencji oznacza niemożność merytorycznego rozpoznania sprawy i musi skutkować odmową wznowienia postępowania.

Tymczasem prawidłowa wykładnia art. 53 ust. 8 u.p.z.p. powinna prowadzić do wniosku, że przepis art. 53 ust. 8 u.p.z.p. jest przepisem *lex specialis* w stosunku do art. 146 § 1 k.p.a., jednakże jedynie w odniesieniu do odmiennej regulacji terminu (skraca 5 letni termin przewidziany w art. 146 § 1 k.p.a.). Fakt, iż dotyczący wznowienia postępowania art. 53 ust. 8 u.p.z.p. nie wskazuje na konieczność stosowania, w razie upływu przewidzianego w nim terminu, normy art. 151 § 2 k.p.a., nie wyłącza stosowania tego przepisu w toku wznowionego postępowania. W związku z tym, przyjęć należy, iż poza szczególnym w stosunku do terminu 5-letniego, terminem, którego upływ wyłącza możliwość uchylenia decyzji, w postępowaniu wznowieniowym dotyczącym decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, znajdują zastosowanie wszystkie jego pozostałe unormowania, w tym art. 151 § 2 k.p.a. Pogląd ten jest już ugruntowany w orzecznictwie sądów administracyjnych (zob. wyr. NSA z dnia 20 lutego 2020 r., II OSK 942/18; wyr. NSA z 28 października 2009 r., II OSK 1711/08; wyr. WSA w Gdańsku z dnia 9 maja 2012 r., II SA/Gd 123/12; wyr. WSA w Szczecinie z dnia 21 listopada

2019 r., II SA/Sz 785/19; wyr. WSA we Wrocławiu z dnia 17 grudnia 2009 r., II SA/Wr 477/09; CBOSA).

6. Dodatkowo zdający może podnieść, że utrzymanie w mocy wadliwego postanowienia organu I instancji stanowi naruszenie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a. Obowiązkiem organu odwoławczego było zastosowanie art. 138 § 2 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a., tj. uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.
7. Jako prawidłowe należało natomiast ocenić stanowisko organu odwoławczego, że wadliwość rozstrzygnięcia organu I instancji, w tym przypadku polegająca na nieprawidłowym (nieprecyzyjnym) sformułowaniu sentencji, nie może stanowić wystarczającej podstawy uchylenia zaskarżonego postanowienia (zob. wyr. WSA w Białymstoku z dnia 24 sierpnia 2023 r., II SA/Bk 361/23; por. też wyr. WSA w Warszawie z dnia 13 czerwca 2018 r., I SA/Wa 363/18; CBOSA).
8. Trafnie również organ odwoławczy ocenił, że termin 12 miesięcy, o którym mowa w art. 53 ust.8 UPZP, biegnie od momentu doręczenia decyzji ostatecznej ze strony postępowania biorących w nim udział. Natomiast okoliczność pominięcia w postępowaniu nie jest istotna dla rozpoczęcia biegu tego terminu (por. wyr. NSA z dnia 10 lutego 2022 r., II OSK 650/21; wyr. WSA w Krakowie z dnia 8 września 2023 r., II SA/Kr 625/23; wyr. WSA w Warszawie z dnia 6 lutego 2008 r., IV SA/Wa 2007/07; CBOSA).
9. W celu ochrony uzasadnionego interesu strony zasadne jest złożenie w skardze wniosku o stwierdzenie nieważności zaskarżonego postanowienia w całości w oparciu o art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.
Dopuszczalne jest również sformułowanie wniosku o uchylenie tego postanowienia (także jako ewentualnego, na wypadek nie podzielenia przez sąd zarzutu rażącego naruszenia prawa) na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. „a” i „c” p.p.s.a. z powodu naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania oraz prawa materialnego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy.
10. Niezbędne do końcowego załatwienia sprawy będzie ponadto złożenie na podstawie art. 135 p.p.s.a. wniosku o wyeliminowanie z obrotu prawnego (stwierdzenie nieważności lub o uchylenie) postanowienia organu I instancji w całości.
11. Za nieprawidłowe należy ocenić sformułowanie w skardze na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia. Nie jest bowiem możliwe wstrzymanie wykonania postanowienia odmownego. Wynika to z charakteru tego

orzeczenia (zob. post. WSA w Warszawie z 18 stycznia 2011 r., V SA/Wa 2463/10; post. WSA w Białymstoku z 24 stycznia 2019 r. II SA/Bk 815/18; CBOSA).

- 12.** Konieczne będzie sformułowanie w skardze wniosku o zasądzenie na podstawie art. 200 p.p.s.a. w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach na rzecz Skarżącego zwrotu kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.